

[Justitsministeren.]

ved, naar man har brugt et for voldsomt Udtryk, hvad det i øvrigt blide og stilfærdige Medlem uimodsigeligt har med Hensyn til § 20, Stk. 5, idet det ærede Medlem sagde, at det er et revolutionerende Angreb paa Ægteskabet, da at staa op her og gentage dette Udtryk. Thi det er jo urimeligt. Nu tvinges jeg til for syvende Gang at gøre opmærksom paa, hvad det er, § 20, Stk. 5, i Virkeligheden indeholder. Denne Bestemmelse, som altsaa skulde betyde en Revolution, være et revolutionerende Angreb paa Ægteskabet, gaar kort og godt ud paa, at hvis Faderen til et Barn uden for Ægteskab er relativt velstillet, skal de Bidrag, det paalægges ham at yde til Barnet, vedblivende kunne tilflyde dette ud over dets 18de Aar, indtil dets 21de Aar, hvis det skal have en særlig Uddannelse, Undervisning eller lignende. Det er det, der staar i Lovforslaget.

Man siger heroverfor fra konservativ Side: Det vil altsaa sige, at du stiller Børn uden for Ægteskab gunstigere end Ægtebørn, over for hvilke Forældrene kun har legal Forsørgelsespligt til det 18de Aar. Hertil svarer jeg: Ja, det gør jeg. Men det er jo en rent formalistisk Betragtning, man her anlægger fra konservativ Side, thi hvis man ser paa det, saadan som det former sig i det praktiske Liv — hvem af os Forældre i Ægteskab, havde jeg nær sagt, lægger saa Mærke til, om vore Børn er 18, 19 eller 20 Aar, naar der er Tale om deres Uddannelse? Den lader man dem fortsætte, til de er færdige. Derfor kræves der slet ikke Regler af denne Karakter over for Ægtebørn, for saa vidt deres Forældre er normale og lever i et normalt Ægteskab og holder af deres Børn. Men saadan er det ikke, naar det drejer sig om Børn uden for Ægteskab. Derfor er det naturligt, at man søger at ligestille disse Børn gennem juridiske Regler i deres Forhold til Faderen, der ikke har den samme Interesse for disse Børn, og at paalægge ham at yde Bidrag, saa at de, om muligt, faktisk og reelt i saa vid Udstrækning, som det er gør ligt, kan faa samme Stilling som Ægtebørn. Hvorledes det skulde kunne revolutionere noget som helst, er mig gaadefuldt, og at mene, at det vil revolutionere Ægteskabet, er helt ved Siden af. Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kred

har forset sig paa de Udtalelser i saa Henseende, som det ærede Medlem af Folketinget Hr. Victor Pürschel har fremsat.

Dernæst sagde den ærede konservative Ordfører, at den juridiske Beskyttelse, der er nødvendig for Ægteskabet, vil bortfalde, hvis disse Lovforslag gennemføres. Og senere sagde det ærede Medlem, at en Lovgivning, der retter et saa stærkt Angreb paa Ægteskabet, vil faa katastrofale Virkninger ud i Fremtiden. Igen et Forsøg paa gennem voldsomme Gloser at dække over et svagt Indhold! Thi selv i Folketinget, hvor Bølgene plejer at gaa højere, end de, selv ved min Bistand, nogen Sinde er gaaet i Landstinget — selv i Folketingsudvalget herskede der den mest stilfærdige Tone under Forhandlingerne og den mest rørende Enighed om, at her var saamænd hverken Tale om Revolution eller noget Angreb paa Ægteskabet eller lignende. Saadanne Betragtninger kom først frem, da det ærede Medlem af Folketinget, Hr. Victor Pürschel, formodentlig fandt, at Forhandlingerne gik lidt for dødt for sig derovre, og derfor stak saadan nogle Udtalelser ud. Og saa skulde der naturligvis i det let bevægelige Ting, som det høje Folketing er, ikke meget til, før Diskussionen om Ægteskabets samfundsmæssige Værdi voksede frem med rivende Voldsomhed. At genoplive denne Diskussion her i Landstinget vil være ganske ørkesløst, fordi ingen af os for Alvor tror, hverken at jeg har tilsigtet at nedbryde Ægteskabet, eller at ærede Medlemmer i det ene Parti er stærkere Tilhængere af Ægteskabet, end de er det i det andet Parti.

I det hele taget — hvis Ægteskabet kun kan bestaa og kun har Samfundsværdi i Kraft af den juridiske Beskyttelse, man yder det, saa er det sandelig ikke meget værd. Det minder mig om, da vi — det ærede Medlem, der nu er Ordfører for Venstre, og jeg — i sin Tid gennemførte de to Ægteskabslove. Da stod der ogsaa en voldsom Diskussion, naturligvis navnlig i Kvindebladene, om, hvorvidt Ægteskabet vilde gaa herunter eller det modsatte, naar disse Love blev gennemført, og man fik nærmest det Indtryk, at Halvdelen af Hustruene vilde forlange Separation og stille urimelige Krav i andre Retninger, hvis vi gennemførte saa revolutionerende Love. Jeg erindrer,